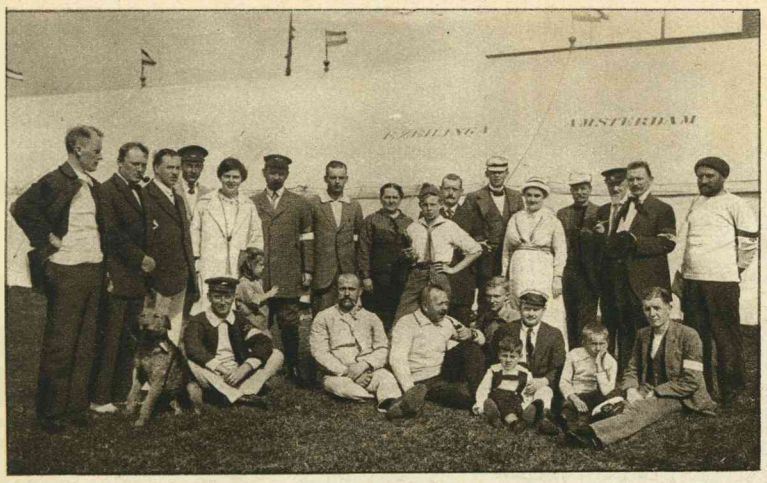
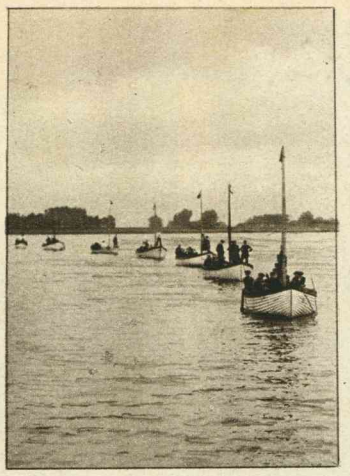

WATERKAMP BIJ DE FRIESCHE MEREN.

Door den heer Tjebbes, Directeur der Kweekschool voor Zeevaart te Amsterdam, is een waterkamp georganiseerd, welke gehouden zal worden bij de Friesche Meren. De tocht, waarvoor zeer veel liefhebberij bestond, zal plaats hebben van 1 tot 21 Augustus. Wij geven hierboven links: de groep leiders van den tocht. Midden: gedurende de windstilte worden de deelnemende bootjes gesleept. Rechts: de booten worden bij hun vertrek geschut in de Oranjesluizen te Amsterdam. *(foto's V.F.B.)*

Mevrouw Massingham koos een gemakkelijken stoel uit.

„Wel! En is het iets waarin ik je helpen kan, lieve?"

„Ja!"

Enid Massingham nam met zorg een sigaret uit een gouden koker.

„Excuseer me," zei ze. „Ik rook steeds voor het diner. Wil je? Niet? Dan vrees ik dat het iets ernstigs is. Natuurlijk zal 't mij een *genot* zijn je te helpen, lieve. We kennen elkander al zooveel jaren en dan is men verplicht elkander wederkeerig van dienst te zijn als 't noodig is. En dan .... Sir Leslie en Gerald zijn zulke dikke vrienden ..."

„J .... a!"

„Apropos! Sir Leslie dineert van avond hier. Ik heb hem opgebeld. Gerald wenschte hem te spreken voor hij naar het Lagerhuis gaat. Natuurlijk over de politiek. Vervelend onderwerp, vind je niet?"

„Zeker!"

Enid Massingham lachte.

„Wat 'n geluk, dat we niet behooren tot die kringen waar man en vrouw geïnviteerd moeten worden, wil men ze niet beleedigen. Werkelijk, we zijn de Amerikanen wel dank verschuldigd voor sommige gebruiken."

Lady Melville's oogen keken angstig naar de klok.

„Enid," begon ze eindelijk wanhopig, „ik . . . ik heb iets verloren!"

Mevrouw Massingham's wenkbrauwen gingen van verbazing omhoog.

„Hoe jammer! Toch niets van waarde, hoop ik?"

„Zelfs jij kunt er de waarde niet van schatten."

„Hierover heeft ieder zijn eigen denkbeelden, veronderstel ik." Lady Melville sidderde.

„Enid!" smeekte zij. „Enid!"

„Wel?"

„Wat voor nut heeft dit schermutselen. Laat ons duidelijk spreken. Vandaag kwam je bij mij aan huis; je kocht mijn kamenier om voor een groote som om een pakket brieven te stelen door jouw man drie jaar geleden aan mij geschreven."

Mevrouw Massingham was door deze directen aanval min of meer uit het veld geslagen. Ze bleef echter uiterlijk kalm.

„Ik zou dit kunnen ontkennen," antwoordde zij, „maar dat doe ik niet. Ja, ik heb die brieven en ben voornemens ze te gebruiken."

De andere vrouw greep krampachtig de leuning van haar stoel.

„Wanneer?"

De bijna geloken oogen van de gastvrouw openden zich opeens en fonkelden van haat.

„Van avond!"

„Ah!"

De oudere vrouw begluurde de jongere en zag haar gelaat veranderen, ze scheen zienderooge te verouderen.

„Als zij tooneelspeelde," dacht ze, „zou ze 't prachtig doen."

„Vanavond moet Leslie zijn redevoering houden in 't parlement."

„Dat weet ik!"

„Als je dat doet, hoe zal hij dan kunnen spreken? Hij zal gebroken zijn en zijn toekomst vernietigd."

„Best mogelijk!"

„Door jou!"

„Pardon ...."

„Jij wilt mij een slag toebrengen door mijn echtgenoot, een man, die je nooit het minste leed gedaan heeft."

„Jij gaf mij een grooter slag door mijn echtgenoot."

Lady Melville streek met haar beringde vingers over haar oogen.

„Ik heb nimmer opgehouden dit te betreuren. Ik was slecht, ijdel, dwaas; maar 't is nu over reeds drie jaar . . . waarom kun je het niet laten rusten?"

Een donkerrood kleurde het gelaat van Enid Massingham.

„Zoover het mij betreft, zal het nimmer over zijn, en nimmer rusten. Ik was een oudere vrouw dan jij; mijn leven was leeg, het jouwe vol. Maar ik was gelukkig in de genegenheid van mijn man, totdat jij kwam en hem mij ontroofde. Sedert dien tijd, Violet Melville, heb ik je gehaat en slechts geleefd voor den dag van heden."

„Maar het is toch voorbij, vergeten en jij en Gerald zijn toch verzoend?" ging Violet voort.

Mevrouw Massingham's gelaat was ondoorgrondelijk.

„Ja," zei ze toonloos. „Wij zijn verzoend!"

„En hij heeft waarschijnlijk de geheele dwaze geschiedenis vergeten."

Er kwam geen antwoord; doch uit de donkere oogen van mevrouw Massingham schoot een blik van zoo intensen haat, dat Violet haastig van onderwerp veranderde.

„Het is vruchteloos, vrees ik," zei ze met droge lippen, „je te vragen mij de brieven terug te geven; je aan te bieden wat ik bezit in ruil voor hen."

De andere vrouw lachte.

„Volkomen nutteloos!"

Lady Melville leunde voorover.

„Sta me dan dit toe," smeekte ze ernstig. „Laat ze hem morgen zien, als je wilt, maar niet vanavond. Als je nog een sprankje vrouwelijkheid of medelijden bezit, laat hem dan vanavond spreken. Geloof me, je zult hem morgen niet minder hard vinden."

„Waarom zou ik wachten? Waarom het zoetste oogenblik van mijn leven, het moment waarvoor ik de laatste jaren geleefd heb, ongebruikt voorbij laten gaan?" vroeg mevrouw Massingham op ijskouden toon.

Lady Melville antwoordde niet dadelijk. Zij stond op en leunde tegen den schoorsteenmantel. Ze scheen al haar krachten bijeen te zamelen.

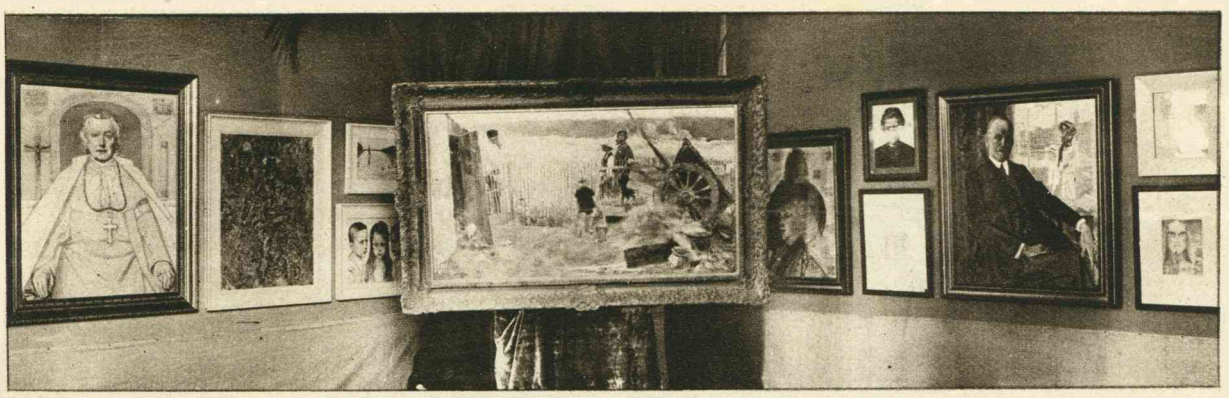
„Luister," zei ze eindelijk en haar stem klonk zacht maar beslist, „drie jaar geleden was ik een andere vrouw dan thans. Ik was zelfzuchtig, ijdel en wuft. Ik had nog nooit zorg of pijn gekend, nimmer eenige emotie ondervonden. Ik meende geen werkelijk kwaad, toen ik flirtte met Gerald. De menschen praatten, ik liet ze praten. Ik ging voort, gedachteloos tot ik mij in een compromitteerende situatie met hem bevond. Toen schrikte ik wakker en ...."

„Het onvermijdelijke geschiedde," ging Enid Massingham bitter voort. „Toen de verhouding gevaarlijk werd, liet de vrouw den man, die niets voor haar was, los en de episode was, zoover haar betrof, geëindigd."

„Toen," vervolgde lady Melville zwak, „schreef hij mij die dwaze brieven en omdat ik dwaas en .... en een vrouw was, bewaarde ik ze. Thans zijn ze mij minder waard dan het papier waarop zij geschreven zijn."

„Voor uw echtgenoot zullen ze genoeg waarde hebben," was het stugge antwoord.

„Dat weet ik! O, denk je soms dat ik niet weet, wat dit alles beteekent? Leslie, als zijn hartstochten worden opgewekt, kan vreeselijk, woedend jaloersch zijn. Hij zal van mij scheiden en ik zal zonder huis, zonder geld, zonder vrienden zijn, een verworpeling. En .... ik zal Estelle, mijn kind, mijn kleine meid moeten verlaten. Jij, die nooit een kind gehad hebt, kunt niet begrijpen wat dat zeggen wil voor een moeder; als je wraak wilt, geloof me, je kunt geen zoeter verlangen. Wil je hiermede tevreden zijn en mijn man heden-

DE TOOROP-TENTOONSTELLING IN HET KUNSTNIJVERHEIDSMUSEUM TE HAARLEM.

Het moeten sterke schildersbeenen zijn, die een rondreizende tentoonstelling kunnen verdragen. Zoo licht wordt de kunst tot loutere curiositeit wanneer ze, als Toorop's laatste werk, van plaats tot plaats wordt versjouwd, telkens weer opgesteld en afgebroken, gelijk een kermis-menagerie. Maar inderdaad, er is in deze verzameling zooveel krachtigs, dat het een stoot velen kan. Ook zij, die wat vreemd en aarzelend staan tegenover Toorop's veelzijdige, ongelijksoortige werken, voor wie in menig voortbrengsel zijner kunst de diepere beteekenis verborgen blijft, vinden er dingen onder, die hun onverdeelde bewondering zullen oproepen, die ook door de eenvoudigste, enkelvoudigste naturen begrepen en gewaardeerd kunnen worden. Zoo de drie kinderkopjes, welke op onze afbeelding, links van het groote schilderij op den ezel, om den hoek komen kijken. Zijn ze niet bekoorlijk van ongedwongen natuurlijkheid, is daarin niet het jonge, frissche, argelooze, aan kinderen eigen, eens en voor al vastgelegd? En welk een techniek, welk een feilloosheid van wel-overdachte teekenkunst! Er zullen er velen zijn die Toorop's werk vooral om die uitingen liefhebben, en zich hun oordeel over de andere, talrijke stadiums van zijn steeds en onverwacht evolueerende kunst voorbehouden. *(V.F.B.)*

VEREENIGING TOT WERKVERSCHAFFING AAN BLINDEN.

Dinsdag 3 Augustus herdacht de Vereeniging tot werkverschaffing aan Hulpbehoevende Blinden te Amsterdam haar 50-jarig bestaan. In verband met de tijdsomstandigheden werd dit heuglijke feit zonder veel uiterlijk vertoon gevierd. — Wij geven hierboven een foto van het bestuur der Vereeniging. *(V.F.B.)*

„ELK WAT WILS".

Wij brengen hierboven een foto van de Muziek- en Tooneelvereeniging „Elk wat Wils" te Amsterdam, die zich ten doel stelt het geven van concerten en tooneelopvoeringen in ziekenhuizen en sanatoria. Deze vereeniging, waarvan het secretariaat is gevestigd in de Reinwardtstraat 70 te Amsterdam, werd 11 Mei 1911 opgericht en staat onder leiding van den heer A. Hakkenberg van Gaasbeek.